

V čajovni

Vonku plynie pomalý zastretý deň, prvý zo sychravých, čakajúcich na svoje predstavenia počas celej jesene. Husté mrholenie, prefukujúci vietor a nízke teploty vzduchu akoby chceli odradiť ľudí od vychádzania z domovov, pričom netušia, že si to málokto z ľudí môže dovoliť. Tých pár vyvolených, ktorí nemusia pracovať a nie sú ani v škole, pravdepodobne sedí doma pred obrazkami televízorov, v tom lepšom prípade čítajú knihu alebo pozerajú dobrý film, nohy pod dekou a pomaly popíjajú horúci, pravdepodobne sáčkový čaj. A potom som tu ja, oddychujúca na svojom obľúbenom mieste v čajovni, v ktorej som strávila tak veľa času. Ešte predtým ako vojdete dovnútra, zacítite vôňu aromatického dymu z vodných fajok, ktorý si nemožno s ničím iným zameniť, často doplnenú o opantávajúcu arómu vonných tyčiniek. Hneď za dverami vás privíta teplo, tlmené svetlo upokojuje oči aj dušu, priestor vás objíma vo svojej náruči a vy sa s dôverou podvoľujete atmosfére miesta a jeho príjemnému objatiu. Sedím na pohodlných vankúšoch na zemi, topánky odložené v botníku, iba neďbalo prehodená deka, počúvam pokojné nôtenie budhistických mníchov a čakám na svoj vytúžený čaj (darjeeling first flush) a vodnú fajku naplnenú voňavým tabakom s príchťou „temného“ hrozna.

Keďže je ešte skoro, okrem mňa je v čajovni iba trojica „štangastov“, ktorí väčšinu svojho času trávajú práve tu, fajčia vodnú fajku a pijú čaj alebo len vodu a do omrzenia sa hrávajú spoločenské hry leďabolo uložené v starom polorozpadnutom regáli. Momentálne prebieha medzi dvomi z nich šachový súboj a tretí nahlas komentuje ich ťahy. Chvíľu ich sledujem aj ja a pousmievam sa nad vtipnými hláškami chalanov. Mám takmer hodinu a pol iba pre seba, potom sa práve tu stretávame s priateľom a preberieme novinky, také nepodstatné každodenné maličkosti, ako napríklad čo sme jedli na obed alebo čo sa nám túto noc snívало. Veci, ktoré keď s nikým nezdieľate, sužuje vás prázdno a samota- aj keď ste každý deň medzi ľuďmi. Už som sa na neho veľmi tešila, vlastne ako každý raz.

Zapozerala som sa do okna celého pomalovaného farbami na sklo, takže síce cez neho nebolo vidieť von, zaujalo vás aj napriek tomu spleťtými vzormi utkanými do jednoliateho obrazca zapadajúceho do atmosféry tohto éterického miesta. Tisíci krát som blúdila po miestnosti pohľadom a nechala sa opantávať prostredím a pokojom, ktorý o tomto čase v čajovni vládol. Večer to bude iné. Obe miestnosti sa zaplnia mladými ľuďmi rozprávacími často jeden cez druhého, no hlavne šťastnými a spokojnými, že aj oni majú miesto, kde sa môžu uvoľniť a cítiť sami sebou.

Chvíľu som zvažovala, že si vyťahnem knihu a budem si čítať, ale nemala som veľmi náladu na síce krásnu, ale často pochmúrnu atmosféru Zafónových románov. Namiesto toho som si oprela hlavu o stenu, privrela som oči a započúvala sa do tónov tichej hudby.

„Ha-ha-ha-há!“ zarehotali sa chalani a tým ma vytrhli z myšlienok. No dobre, zase až taký pokoj nepanoval ani tu, ale aspoň tu nehučalo rádio s na nervy lezúcim dopravným servisom a nezazerala po vás obsluha, aby ste čím skôr vypadli, ako v mnohých iných podnikoch, do ktorých som zavítala iba výnimočne. „A! Už sa to nesie,“ pomyslela som si, keď som videla ako ku mne prichádza kamarát majúci dnes v čajovni službu, v jednej ruke vodná fajka, v druhej podnos s pripraveným čajom. Poďakovala som a s úsmevom na tvári som si prisadla

Nina Linderová, 25 rokov, Bratislava

bližšie k stolíku. Uhlíky žeravo žiarili ako koruna na kráľovej hlave, čaj, ktorý som si z konvičky naliala do misky, mal krásnu medenú farbu a známu, príjemnú arómu. Kým som nechávala trochu vychladnúť čaj, odmotala som hadicu z vodnej fajky, nasadila si náustok a potiahla si... konečne. Slastne som vyfúkla voňavý dym a mimovoľne sa pousmiala. Pri treťom výdychu som iba tak z roztopaše vytvorila tri malé krúžky pomaly sa rozpínajúce v priestore ako kruhy na vodnej hladine. Lahodná chuť čaju rozmaznávala moje chuťové poháriky, sladkastý dym sa lenivo vznášal všade okolo a ja som si spokojne vychutnávala túto chvíľu, ktorú som mala len pre seba... keď vtom!

Dvere sa sprudka otvorili a dnu rázne vkráčali dvaja policajti. Srdce akoby mi vynechalo jeden úder a to aj napriek tomu, že som sa nemala čoho obávať, aspoň pokiaľ mi bolo známe. Obaja strážcovia zákona zamierili ku kamarátovi, ktorý stál práve za pultom a začali sa ho vypytovať- teda aspoň myslím, napriek tomu, že som od nich nebola ďaleko, rozumela som im nanajvýš každé piate slovo. Z toho mála, čo som zachytila, som započula úryvky ako „nezvestná osoba“, „v noci“, „máme informácie... áno“, „živá alebo mŕtva“... a potom- svoje meno. Na okamih som zmeravela, ale potom som si povedala, že racionálne sa nemám čoho báť, určite sa nikomu nič nestalo, všetci blízki ma majú uloženú v mobiloch v obľúbených kontaktoch a to by mi už volali. Dvakrát som sa zhlboka nadýchla a potom som vstala a zamierila k policajtom. Otvorila som ústa, už už som pozdravila, *dobrý deň*, chcela som povedať- ale z úst mi vyšlo iba niečo neartikulované. Skúsila som to ešte raz, tentokrát úspešne, ale tak veľmi som šepkala, že ma sotva mohli počuť. Čo to so mnou je? Nechápala som to. Skúsila som prehovoriť ešte raz a snažila som sa s mužmi zákona aspoň nadviazať očný kontakt, keď som si všimla, že všetci traja, policajti aj kamarát, ohromene hľadajú ponad moje plece. Inštinktívne som sa tým smerom pozrela aj ja a neverila som vlastným očiam. Všetci sme sledovali miesto, na ktorom som doteraz sedela, miesto, na ktorom to vyzeralo tak, že čaj sa sám nalieva z konvičky, hadica levituje vo vzduchu ani kobra a napokon voda vo vodnej fajke zabuble akoby si z nej niekto potiahol a len tak odnikiaľ sa vyfúkne hustý biely dym! Ale nesedel tam nikto, jedine ak duch! Chcela som vykriknúť, ale akoby som stratila hlas. Chcela som sa predrat' cez policajtov k dverám, ale... prešla som priamo skrz nich! Ani si ma nevšimli, ani okom nemihli, akoby som ani neexistovala. Nie! To nemôže byť tak, ako to vyzerá! Hrôza mi opantala všetky zmysly, pred očami sa mi z ničoho nič zatmelo, hrdlo som mala stiahnuté a obliat ma studený pot...

Spím alebo...?